

АБОНАМЕНТЪ:

За България год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство . 40 л.

Единъ брой 20 стот.

Телефонъ № 358.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народенъ съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

в. „ДОБРУДЖА“ — площадъ
„Черна Джамия“ № 5.Излиза
сряда и събота.

Ръкописи не се връщатъ.

Силата на договоритъ.

Едно отъ голѣмитъ обвинения, които се хвърляха съ дузини върху Германия и което искрено възмути цѣлия цивилизованъ свѣтъ, бѣше, циничното отнасяне на германцитъ къмъ международнитъ договори и задължения. Договоритъ сж парчета хартия, заявиха отъ Берлинъ. Тъ сж до толкова въ сила, до колкото задъ тѣхъ стои реална сила да ги налага. И Германия плати скъпо за тая теория. Миналата събота въ Версайлъ германцитъ бѣха принудени да признаятъ, че човѣчеството не е наклонно, да се солидаризира съ единъ възгледъ, който всѣки моментъ може да хвърли свѣта въ кървави бани. Отъ това гледище тежкиятъ договоръ, който се наложи на Германия, намира своето оправдание.

Но прѣди Германия да се отнесе така съ международнитъ договори и задължения, въ историята на международното право имаше създадени прецеденти. Въ 1912 г. Сърбия напори сръбскиятъ си договоръ съ България и, като се опираше на факта, че държи окупирана Македония, заяви: „Азъ правя политика съ големи факти.“ Малко по-късно Ромъния стъпи върху Петроградския договоръ и сжщо се обяви за привърженица на принципа на сръбската политика. За Гърция да не говоримъ: нейнитъ държавници дѣйстваха задъ кулиситъ като суфльори, вдъхновявани отъ Берлинъ.

Възмути ли се цивилизацията свѣтъ отъ цинизма на балканцитъ? Не.

Нѣщо повече. Когато въ Букурещъ се даваше санкция на потъпкването на договоритъ въ името на силата, Европа намѣри това напълно въ реда на нѣщата. Опититъ на международната свѣтъ да заговори се задушиха по начинъ, който историята не помни: българитъ бѣха обвинени въ барварство и грабителство, а българската държава — въ империализмъ.

Поискаха, значи, да успокоятъ една гузна свѣтъ и си послужиха съ едно оправдание, което на ориента формулиратъ тъй: Иолень кабахатлъж (мървиятъ е виновенъ).

Голѣмата война застави Европа да ревизира цѣлността на своето поведение въ 1913 година, но първитъ стъпки по тая посока не сж много утѣшителни за утрѣшния день.

Ние се намираме още въ процеса на създаването на мира, а цѣла източна Европа кипи отъ негодувание, което подхранва анархията: Русия и Унгария сж въ пламъци; Австрия ще пламне утрѣ, ако нече не е пламнала; въ Германия има кипещъ, първитъ гънтежи на който се вече долавятъ; и-сетнѣ, между Ромъния и Сърбия, между послѣдната и Италия, между Турция и Гърция и въобще между всички балкански държави и Бълга-

рия се наслояватъ нови запалителни материяли.

Дѣ ще отиде човѣчеството по тоя път? Къмъ нови войни ли?

Не.

Нови войни нѣма да има. Нѣма да има, защото току-що свършената война доказа на всички невъзможността да се строи право съ сила. Други пѣтица ще се потърсятъ и ще се намѣрятъ. Не пѣтица на болшеви-зъма, разбира се, който носи всички отрицателни качества на насилствено прѣустройство. Бъдещето човѣчество ще подирѣ оная пѣтица, която биха му гарантирали правото на самоопредѣление и самоуправление не подъ охраната на байонетитъ.

Ние си даваме напълно отчетъ за сложността на държавнитъ, общественитъ и лични интереси, които, засегнати отъ новия редъ на нѣщата, ще поискатъ да реагиратъ, но ние еднакво не игнорираме и оная прѣвратъ въ разбиранията на човѣчеството, който кара днесъ даже великитъ сили да респектиратъ едно таково отрицателно обществено течение, каквото е болшевиизмъ.

Въ тоя редъ на мисли, ясно е, че съврѣменната държава, ако не иска да бѣде унищожена отъ собственитъ си противорѣчия, трѣбва да еволюира и да напусне почвата на егоистичнитъ интереси. За тая цѣль на националнитъ тежнениа трѣбва да се осигурятъ всички условия на проявление, както въ областта на частно-правнитъ отношения, тъй и въ областта на международното и държавно законодателство.

Да се позира съ геройство, съ термопилията на Леонида — „Ела го вземи“ — е безумие, защото тая поза води къмъ самоубийство. Свѣтъ се насити на вѣрлища и иска миръ. Искан миръ основанъ не на робство, не охраняванъ съ нападателни и отбранителни договори, не такъв миръ, какъвто днесъ съществува въ Добруджа подъ попечителството на ромъжиската администрация, а миръ основанъ на свободата и правдата. Само при това условие договоритъ нѣма да бждатъ парчета хартия, защото само при това условие поробенитъ народи ще санкциониратъ новитъ договори.

Изхождайки отъ изложението, че единъ международенъ договоръ трѣбва да съдържа елементи на прѣдвиждане, а не на смѣтка, ние заявяваме, че ще протестираме противъ всѣки актъ, който носи санкция на робство и който не ни гарантира свободното национално проявление.

БОЯНЪ СТЕФАНОВЪ

АДВОКАТЪ въ гр. Русе

защитава дѣла прѣдъ всички граждански и военни сѣдилища въ Царството
Писалище, ул. „Николаевска“ № 35
Телефонъ № 63.

Инцидентитъ на ромъжо-българската граница.

Инцидентитъ въ с. Кюсе-Айша.

Съобщихме за голѣмия шумъ, който дигатъ ромъжскитъ вѣстници за инцидентитъ на ромъжо-българската граница. Пристигнаха пѣтици прѣдаватъ работата така:

На 20 сръбу 21 юни, на разсъмване дѣйствително е станало нападение на секцията въ с. Кюсе-Айша, при което е билъ убитъ шефа на полицията и ранени 3—4 души стражари. Нападателятъ освободили арестуванитъ мжже и жени. Причината на това нападение е била тая: Нотарѣтъ и другитъ чиновници въ селото незаконно задигнали овцетъ и кравитъ на нѣкои селяни отъ сжщото село и вземали млѣкото безъ да плащатъ за това. Прѣди да стане нападението, прѣди 4—5 дена тоя заграбенъ добитѣкъ изчезва; това дало поводъ за масови арести. Арестуванитъ мжже и жени около 15 души били подложени на ужасни безчовѣчни изтезания за да кажатъ кой е открадналъ добитѣкъ. Нападателятъ не се знаатъ, но властѣта прѣдполага, че това сж близки на изтезаниятъ, на които е дошло до гуша.

Въ с. Докчиларъ.

Другитъ инцидентъ, станалъ на 22 сръбу 23 юни въ селото Докчиларъ. Аккадѣларско, се състои въ слѣдното:

Въ нѣдѣля на 22, турцитъ въ това село (а то е изключително турско) празнували религиозния си празникъ „Рамазанъ“ и по цѣлото село на тоя денъ били тѣпани. — Това дразнѣло ромъжската полиция и тя забранила да се биятъ тѣпани. Възмутенитъ турци, които не се знае колко души сж били, нападатъ вечерта секцията. Завързало се сражение, което траяло 1/2 часъ. Убити сж: шефа на полицията и трима стражари. Имало убити и ранени и отъ турското население. Още сжщата вечеръ масово турското население отъ това село съ женитъ и дѣцата е бѣгало къмъ България.

Въ с. Ени-Махле.

Сжщия день е станалъ единъ инцидентъ и въ село Ени-Махле, но не се знае колко души има убити.

Грижи за гр. Тулча.

Ромъжнитъ се загрижили сега за града Тулча. Вѣсникъ „Избѣнда“ отъ 28 юни на дълго описва плачевното състояние на града и на населението, което не е получило до сега никакво обезщетение, при все, че други мѣстности сж получили до 20% авансъ отъ поисканото обезщетение.

Подпомагането, обаче, не се иска за всички.

„Възстановяването на града Тулча се налага на първо мѣсто, за да може да се запази ромъжския видъ на мѣстността, защото ромъжскитъ елементъ заплашва да се изсели отъ тука въ страната, понеже нѣма срълства да възстанови стопанството си, нито сръдства за съществуване. Мнозина вече напуснаха мѣстността. Ако не би имало тамъ „ромъжски елементъ“, никой не би се сѣтилъ за Тулча. Но навѣрно и подпомагането така ще бѣде наредено, што пакъ „господствувашата“ народностъ единствено ще бѣде подпомогната. Не е да не си познаваме хората.

Намѣрилия му лесното.

Една мистификация.

Единъ отъ редактиранитъ въ Силистра ромъжски вѣстници съобщава слѣдното:

Жителѣтъ отъ гр. Силистра Желю Христовъ, търговецъ, билъ донесълъ на ромъжскитъ власти — писмено — че, за да се въдвори редъ въ Силистра и окръга, трѣбвало безъ друго да се експедира въ всички ония българи, които сж били чиновници на българското управление, понеже тѣ инспирирали негодуванието сръдъ населението. Сжщиятъ вѣстникъ съобщава, че по поводъ на това ужъ клѣветническо съобщение, Желю Христовъ далъ редакцията подъ сждъ. Дѣлото още не е гледано.

Само въ Добруджа е както трѣба...

Ромъжскитъ вѣстници отъ 28 того съобщаватъ, че сж разкрити злоупотребления и въ Бесарабия. Въ щастливата Добруджа само чиновницитъ сж до тамъ образцови, што нищо за тѣхъ не се чува; тамъ всичко върви по своя редъ, или пъкъ всички, които можеха да протестирагъ или да разкриятъ нѣщо, отдавна сж били прогонени и въ Добруджа не сж останали, освѣтъ послушната и покорна рая, която всичко понася търпеливо, въ очакване на добри дни.

Завърнали се добруджанци плѣнници.

На 26 юни се завърнаха отъ Сърбия слѣднитъ плѣнници:

Отъ гр. Каварна:

Трандафилъ П. Томовъ.

Отъ с. Чакърна:

Муратъ Антуловъ, Асанъ Мустафовъ.

Отъ с. Ги-Орманъ:

Вълчанъ Димитровъ.

Завърналитъ се казватъ, че до 2 юни, до трѣгването имъ сж живи и здрави.

Отъ с. Алфатаръ:

Тодоръ Кръстевъ, Кили Марчевъ, Лечо Ангеловъ.

Отъ с. Бабукъ:

Илия Ивановъ.

Съобщавъ Митевъ.

Д-ръ И. С. Кюстенджалиев.

По експроприацията на земята в Южна Добруджа.

В една статия поместена в сп. „Сила“, брой 41 от 28 юни, е изнесено едно предложение, направено от г. И. Н. Романъ, кюстенджански адвокат и депутат, относително експроприацията на земята в южна Добруджа. Човѣкътъ, който в публични състания пледира, че южна Добруджа трѣбва да бѣде неразривна частъ отъ велика Ромѣния, бѣше най-подходящъ, за да изведе вънъ отъ земята

откаже правото да възстанови съ свидетелски показания своите документи.

Ще остане на г. Романа да направи още едно нѣщо — може, обаче, той пътъ той да се отнесе конфиденциално до своето правителство — и тогава „изискванията на днешния и подготовката на утрѣшния день“ ще бѣдатъ обезпечени. Нека всичките крѣпостни актове на населението, събрани отъ околийските комисии, които дѣйстваха съгласно разпоредителство на закона отъ 1 април 1914, за организацията на южна Добруджа, както и ония крѣпостни актове, които още се намиратъ въ архивитѣ на бившите български мирови съдилища отъ южна Добруджа, — нека всички тия актове бѣдатъ унищожени, или „загубени“ отъ ромѣнските власти, и ето идеала на г. Романа постигнатъ. Дали въ единъ отъ слѣдните броеве на в. „Фарулъ“ нѣма да четемъ нѣщо въ тая смисълъ? Изненадата не ще бѣде голѣма.

И понеже г. Романъ, както въ първата, така и въ втората си статия отъ в. „Фарулъ“, говори съ такава положителност, че частна поземлена собственост въ България не съществува, ние ще му припомнимъ единъ протестъ, който намираме въ една ромѣнска книга. Тоя протестъ датира още отъ 5 април 1879 година, прѣди още ромѣнските власти да бѣха извършили онова ограбване на поземлената собственост на мѣстното население отъ сѣверна Добруджа, което даде на ромѣнската държава 800,000 хектара земя, но което разори и прокуди маса българи, турци и татари отъ тѣхните огнища. Ето прѣвода на тоя актъ, отправенъ отъ нѣкой си Зеки-Ефенди до Високата Порта:

„Измежду мюсюлманитѣ отъ Добруджа, емигрирали прѣзъ вѣрмето на войната (отъ 1877/78 г.) или останали въ страната, тѣзи които искатъ да продадатъ своите земи, сж прѣдметъ на известни затруднения отъ страна на ромѣнските власти относително формалноститѣ при отчуждаването на земята, които сж тѣхна собственост съ тѣхните имоти. По-рано имперското правителство, съгласно закона за недвижимата собственост, даваше на жителитѣ държавни земи, които старяха по право тѣхна собственост; тѣ разполагаха съ тѣхъ приживѣ, като ги експлоатираха, даваха поднаемъ или ги ипотекираха. Законътъ защитаваше тия собственици отъ всѣко ограбване, отъ всѣка административна спѣнка и най-послѣ осигуряваше имъ свободното управление на тѣхното право. Слѣдъ смъртта имъ наследниците имъ тоже се ползуваха съ сжщитѣ права, които биваха винаги зачитани отъ правителството. Поземлената собственост е едно право, което е закриляно въ всички страни и при всички правителства. Затова моля, В. Пр., да възложите на имперската мисия въ Букурещъ да занимае ромѣнското правителство съ това положение на нѣщата и да спаси по тоя начинъ отъ най-крайна мизерия едно нещастно население, на което не е останало нищо друго, освѣнъ тѣзи недвижими имоти“).

Тоя протестъ, както и много други, не бѣха взети подъ внимание и ромѣнският парламентъ съ закона отъ 1880—1882 год. прокара ограбването на населението. Но той свидетелствува, че още въ 1879 г. ромѣнското правителство е знаело и му е било обърнато вниманието, какво въ Добруджа селската собственост съдържа вече всички атрибути на частната собственост. Същото нѣщо е било съобщено на покойния М. Когалничану още въ 1870 г. съ доклади, които сж му отправили окръжни управители отъ граничаци съ България ромѣнски окръзи. Отъ всичките тѣзи доклади се вижда, че въ България съществуващата до 1877 год. селска собственост се зачитала като абсолютна собственост и турското население имало право да разпореджа съ своите земи както намѣри за добър. Така префектътъ отъ Крайова съобщава, между другото: „Отоманитѣ отъ България, които иматъ земи, свободни сж да ги продаватъ, да ги отдаватъ подъ наемъ и да заминатъ гдѣто искатъ. Владѣтелитѣ на земи съ тапни сж свободни да ги продаватъ и маематъ, даже когато документитѣ имъ сж

*) Отъ Actes et documents de la correspondance diplomatique de M. Kogalniceanu. Томъ I, книга VIII, стр. 627, Букурещъ, 1894 год.

загубени, стига да установятъ само съ свидетели, че сж владѣли повече години“).

Когато такава е била селската собственост още до 1877 год., и когато отъ тогава и до днесъ тя е могла само още по-рѣшително да еволюира като частна собственост, не е ли възможна и цинична неправда прокараното въ закона за земята отъ южна Добруджа (1 април 1914 г.) разпореджане за ограбване на тая частна собственост подъ прѣдлогъ, че известни нейни атрибути сж принадлежали нѣкога си, че и сега, на държавата? Какъ тогава пъкъ трѣбва да се окачестви пледоарията на г. Романъ за безвъзмездното отнемане земята на населението и всичко онова, което той прѣдлага? Възможно ли е по-безподобно прѣдизвикателство на мѣстното население отъ южна Добруджа?

Терорътъ надъ българските учители въ Добруджа.

(Писмо).

Кой управлява въ Добруджа? Тоя въпросъ си задаватъ не само всички добруджанци, но и всички, които случайно или съ известна цѣль пътуватъ прѣзъ нея.

Въ областта има съгласенски окупационни власти, които населението по-срѣщна съ довѣрие и надежда, че тѣхното присѣствие ще обуздае разпасаната не, но овълчената ромѣнска администрация. Въ граговетѣ тия надежди до нѣкадъ се оправдаха, но въ селата положението е много по-лошо, отколкото бѣше прѣзъ вѣрме на първата ромѣнска окупация (1913—1916 г.)

За да избѣгне контролата на окупационните власти, ромѣнската администрация прибѣгва до различни срѣдства. Характерна въ това отношение е историята на останалитѣ въ Тутраканъ български учители.

Слѣдъ като ги разкарвали прѣзъ зимата много пати изъ участитѣ, учителитѣ били оставени два мѣсеца на мира.

Прѣди около два мѣсеца, обаче, ги повикали всички наново въ полицията и имъ прочели една заповѣдъ, съ която имъ се забранявало да излизатъ вънъ отъ града и да ходятъ на разходка по-далечъ отъ алектъ. Освѣнъ тона, заповѣдало имъ се да се явяватъ въ сигуранцията два пати — сутринъ въ 10 часа и вечеръ въ 6 часа. Явявали се три дни подъ редъ, посрѣщани надмѣнно, такайки по 1/2 часъ, докато респективниятъ чиновникъ благоволи да си дигне главата отъ масата.

Нѣкои отъ учителитѣ съобщили това на италианския командантъ, който поискалъ да се отмѣни нареждането.

За да тормозятъ постоянно учителитѣ, ромѣнитѣ измислятъ разни срѣдства. Така тѣ имъ дали известенъ срокъ за да заявятъ за паспорти и понеже 4 учителки пропуснали срока, сега ги заплашвали съ сждъ.

Разходката, която сж направили учителитѣ, придружени отъ нѣкои ученици, до алектъ слѣдъ църковната служба по случай св. Кирилъ и Методий, е била взета отъ ромѣнитѣ като манифестация. На другия день учителитѣ сж били викани въ сигуранцията и заплашвани съ актове и сждъ, но за тѣхъ пакъ се застъпилъ италианскиятъ командантъ.

Ромѣнските администратори често правятъ смѣтки на българските учители отъ дѣ иматъ паритѣ, съ които живѣятъ и кроитъ планове за екстернаментъ имъ. Говорило се даже, че били приготвени и списъци за това.

Главниятъ учител Петръ Мавродиновъ е билъ обвиненъ по четири пункта: 1) че въ българско вѣрме държалъ рѣчъ на гробищата на 6 септември, 2) че събиралъ подписи за откриването на българско училище, 3) че билъ делегатъ на Бабадашкия добруджански съборъ и 4) че подбуждалъ селското население къмъ бунтъ. Били му поискани писменни обяснения, които той далъ.

На 11 априлъ полицията извършила обискъ въ къщата му и взела: едно голѣмо табло съ фотографитѣ на македоно-одринските дѣйци, книгата „Тутраканската епопея“, една скица на тутраканските укрѣпления — дадена като

*) Вижъ рѣчъта на М. Когалничану въ камарата отъ 31. I. 1880 год. Debateri parlamentare 1880.

притурка на вѣстникъ, частната кореспонденция на жена му и нѣкои писма отъ училищната архива отъ миналата година.

Прѣзъ ношъта, подъ прѣдлогъ, че го викатъ да дава обяснения, Мавродиновъ билъ откаранъ въ затвора. Слѣдъ обясненията, които той е билъ принуденъ да дава въ продължение на три дни, книгата били изпратени въ Букурещъ, отъ дѣто трѣбвало да доде разрѣшение за освобождението му. Въ Тутраканъ го държали 40 дни и слѣдъ това го изпратили съ лодка въ Силистра, макаръ, че него день е имало парахолъ. Въ Силистра той е билъ държанъ затворенъ цѣли три дни. Тукъ при съществуващитѣ по-рано обвинения прибавили още едно: обвинили го и въ шпионажъ.

На 25 май Мавродиновъ е билъ откаранъ въ Браила. Въ Силистра по тоя поводъ сж се явили директоритѣ на гимназитѣ при команданта, който останалъ очуденъ, че Мавродиновъ е билъ откаранъ мимо неговото знание.

Какво е станало по-нататкъ съ г. Мавродиновъ не се знае.

Н. З.

Една трагична смъртъ на италиански офицеръ.

(Кореспонденция).

Варна, 25 юни. Безъ всѣкакви коментарии ви прѣдавамъ слѣдната трагична история, която е станала въ Балчикъ. На 21 срѣщу 22 юни въ Каварна е имало вечеринка, устроена отъ италианцитѣ, на които сж отишли и мнозина италиански офицери отъ Балчикъ. Последнитѣ се завърнали обратно въ 5 часа сутринъта на 22 юни. Между тѣхъ е билъ и Джировани Гропи, който, понеже не можалъ да спи, отишълъ въ 10 ч. сутринъта да се окъпи въ морето. Мѣстото, което Гропи избралъ да си направи баня, се намирало срѣщу Шеревото лозе. Тукъ морето е било плитко и дното му пѣсчливо, но на известни мѣста имало дълбоки впадини. Попадналъ въ една такава впадина, Гропи се уплашилъ, изгубилъ самообладание и почналъ да вика за помощъ. Наоколо, обаче, нѣмало никой и той се удавилъ.

Въ послѣдствие се разкрива, че слугата на Шерю Атанасовъ, 20 годъ грѣкъ, е билъ въ лозето, видѣлъ всичко, чулъ виковетѣ на давящия се, но не му се притекалъ на помощъ, а чакалъ да се улови и слѣдъ това го обралъ: взелъ му 300 лири и ботушитѣ. За характера на прѣсгледението ще може да се сжди още по-добър, като се вземе подъ внимание, че всички грѣци, които живѣятъ край морето, сж добри плувци.

Историята на прѣсгледението се разкрива отъ едно турче и взема голѣми размѣри.

Работата се усложнява отъ обстоятелството, че грѣкътъ е далъ на турчето пари да не казва какво е видѣло. Освѣнъ това, въ лозето е имало и една грѣкня, която скрила книгата и паритѣ, взети отъ дрехитѣ на удавения нѣкадъ изъ лозето въ единъ юнкъ. За бѣлжително е, че грѣкътъ опиталъ да съобщи за улавения едва въ 7 часа вечеръта.

Трупътъ на Гропи намѣрили въ по-недѣлникъ на 6 ч. сутринъта. Цѣлото население на Балчикъ, потърсено отъ тая трагедия, се е стекло на погребението. Мнозина отъ гражданитѣ, спомняйки си за добрия характеръ на покойника, сж и плакали. Между послѣднитѣ е билъ и Н. Константиновъ. Ромѣнскиятъ агрономъ, за когото, както се вижда, човѣшките чувства сж нѣщо аномално, се обърналъ къмъ Константиновъ и му казалъ: „Вие много плачете за италианския офицеръ; ето ви още една кърпа за да си бършете очитѣ.“ Единъ италиански офицеръ-капитанъ чува иронията и заповѣда да арестуватъ агронома.

Погребението на Гропи е станало на 25 юни въ присѣствие на цѣлото гражданство. На гроба сж били положени 25 вѣнци, между които много отъ българитѣ. Българитѣ, освѣнъ това, сж издали и некрологъ. Загиналиятъ тѣ далечъ отъ своята родина и тѣ трагично Джировани Гропи е единствениятъ на италиански фабрикантъ.

Богъ да го прости.

К. С. Т.

Положението.

Турската делегация по мира е поканена да напусне Париж. След писмото на г. Клемансо, който недвусмислено обвини турците в варварство и неспособност към еволюция, тая поканата потвърди заключението, че великите сили нямат намерение да менажират Турция, ръководими от егоистичните интереси, както това ставаше до сега.

Най-много, което силите могат да допуснат, е да задоволят мюсюлманския свят, като се съгласят да оставят султана в Цариград, но без всякаква политическа власт. Силите, следователно, са готови да менажират религиозните чувства на мюсюлманите, но отказват категорично да се вслушат дори в панислямските политически идеи на турците.

При такова положение, надеждите, които цариградските държавници храняха за един обрат на работите в полза на Турция, няма да се оправдаят.

Каква ще бъде тогава съдбата на Турция? Очевидно, никога от големите европейски сили няма да пожелает да се откаже от ония „сфери на влияние“, които са си вече осигурили с разни договори и съглашения помежду си. Остава значи един въпрос, ще се остави ли Турция, която ще бъде поставена „въ своите собствени прѣдѣли“ под протектората на Америка или на лигата на народите. Отговорът на този въпрос ще се намери в настроението, с което американското общество ще посрѣдне своя прѣдседател, който вече напусна Европа.

Какво е положението в Ромъния, може да се съди от следното съобщение:

На първото събрание, на което е присъствувал завършият се вече в Ромъния г. Т. Ионеску, са били произнесени някои характеристични за положението в тази страна думи.

Михаил Кантакузину, един от най-големите крестоносци и чокои в Ромъния, е заявил, че застрашаването на областите населени с ромъни, влизането в законност, приготвянето към новите течения, които съществуват в Европа, прѣмъхването на безчестието и на безправството безредието, което поддържа страната, са най-главните задачи на ромънската вътрешна политика.

„Администрацията е в рѣшителна една котерия. Правосъдието издава рѣшения, които подкрепят нарушителите на конституцията, произволът влиза в основата на указите-законови, с които се управлява страната.“

„Жаждата за обогатяване на чиновничеството, на най-високите сановници и на частни лица прѣвърна Ромъния в разбойническо убийство (Власия). Краде се в нашата държава повече, отколкото в стара Турция. Необходимо е един нов „Влад-Цепеш“. Тоя княз Цепеш набива на колове ония, които залавял в кражби и безакония.“

Българската делегация за мира все още не е опрѣдѣлена окончателно, макар и да се говори, че скоро ще бъде повикана.

Между това, българската политика се намира и под знака на едно настроение за прѣки разговори с Ромъния.

По отношение на мира, от пристигналите напоследък чужди вѣстници се разбира, че подписването на мирния договор с Германия не е донесло успокоение, както се очакваше. Безпокойството продължава поради засиленото се брожение на изток, което днес-утрѣ може да обхване и Австрия и от което не е застрахована и Германия. Нови бури може би няма да има, но последните конвулсии на старата дълго ще тревожат Европа.

ТЪРСИ СЕ ИЗДАТЕЛ
ЗА КНИГАТА

Подъ Ромънско иго

Ромъно-българските отношения.

Разговори за разбирателство.

Напоследък в българския и ромънски печат започна често да се появяват съобщения и статии, в които се застъпва гледището за споразумение между България и Ромъния. И от двѣте страни се изтъква необходимостта да се възстановят старите добри отношения между двѣте съседни държави.

По тоя повод ние дължим да забѣлим, че прѣди да се хвърлят мостове между София и Букурещ, българското правителство и българското общество трѣба да поискат доказателства, че Ромъния искрено желае това споразумение. За тая цѣль ромънското правителство по своя инициатива трѣба да прѣмъхне черкеския режим, който царува днес в Добруджа, да възстанови автономията на българските черковни и училищни общини, да даде пълна амнистия на всички добруджанци, без разлика на вѣра и народност, да спре събирането на данъците и свикването на войници и да гарантира завръщането на бѣжанците, на които да се повърнат ограбените имущества. На кѣсо, Ромъния трѣба да гарантира за българите същите права на пълноправни граждани съ училищна и църковна автономия, съ каквито се ползват ромъните в България. Само при тия условия българското правителство би могло, без риск да приеме тежка отговорност прѣд нацията, че е създало условия за нейното морално самоубийство, да влѣзе в разговори за възстановяването на старите добри отношения между България и Ромъния. Но не на базата на политическата спекула, разбира се. Ако работата се сведе до това, да плащаме приятелството, по-добре то да не съществува. От Ромъния ние също не желаем да вземаме нищо. Готови да разберем нейните интереси, ние искаме и тя да разбере нашите. Разговорите, следователно, трѣба да се водят на базата на взаимното разбирателство в името на правдата и справедливостта.

Всѣкакви други разговори няма да могат да намѣрят санкция у българския народ.

Добруджанецъ.

Б. Р. Редакцията съ гордост ще даде мѣсто на всички добруджанци и недобруджанци, които биха желали да се изкажат по тоя въпрос.

Кои са „чужденци“ в Добруджа.

„Фарулъ“ от 21 юни обръща вниманието на ромънското общество върху състоянието на духонетъ между „чужденците“ в Добруджа.

„Ние знаем, пише кюстенджеският ежедневник, колко ни обичат съседите ни българите, и особено колко са тѣ цивилизовани.“

„Говорят за това ромънските плѣнници, паднали в Тутраканъ, непокорното население, както и развалините на селата, през които са прѣминали войските на българския цар.“

„Говорят също така една редница отъ беззакония, извършени в Кадрилатера отъ българските патриоти противъ ромънските власти.“

„На хубавия езикъ на нашите добри съседни, в селата подъ стѣката на салкъмитѣ, в градовете изъ удобни къщи се разискава за нещастieto, което се е струвало върху тѣхъ съ нашето идване, и още говори се за възможността да се осъществи тѣхната мечта, която се бѣ възлютила за един мигъ, когато работѣха подъ разпоредбата на тевтонските началници.“

Събранията на чужденците, колкото и да са фамилиарни или просвѣтителни, нека се знае, че имат само един прѣметъ на разговор — ромъните, и само един бѣлтъ — Добруджа.“

Ако „Фарулъ“ обича да знае, има малко истини в неговите думи.

Дѣйствително, ние, всички българи отъ Добруджа имаме една мечта — свободата на нашата бащиния. Ние желаем да видим нашия край спокоен и свободен, възвръщан на неговото население. Днес той е, за да говоримъ с ромънски понятия, една мушия за всевъзможните пиявици-чиновници и чиновничета, жанлари, дошли Богъ знае

отъ гдѣ и ние сме или безправни роби, или прокудени отъ бащини огнища.

Но много се лъже, или иска да заблуждава уважаемият „Фарулъ“, когато иска да говори за умраза между българи и ромъни и когато иска да припише измислени злодѣяния на българите отъ Добруджа.

Съществува умраза, но тя е между мѣстното население, в което стоимъ ние българите на първо мѣсто — и всички ония пришелци, които не ни оставят на мира, и които ни третират днес за чужденци.

Падналите в Тутраканъ „плѣнници“ не могат да говорятъ. Но прѣди да са издѣхнали, тия жертви на алчната ромънска олигархия ще да са отправили проклятия именно къмъ ония, които са ги пратили да се бият за чужда земя, които са ги пратили да разрушават чужди огнища, да измъчватъ невинни дѣца, жени и стари. А прѣживялите „Тутраканската епопея“ ромънски войници не ще да са забравили колко села са опожарили, колко къщи са зачернили и дали са могли или не да изпълнятъ заповѣдта, която имъ бѣх дали тѣхните офицери, „да не щадятъ никога въ тая изтрѣбителна война“. Развалините в Добруджа са дѣло на ромънската олигархия — това го признава ромънският социалистически печатъ.

Колкото за безакония, вършени отъ населението в Кадрилатера, това е интересно да се чуе. Какво? Безаконие ли е, когато бащата пази честта на семейството, когато робътъ не иска да бъде яденъ, когато гонениятъ бѣга за да не бъде заловенъ, когато арестуваниятъ дава рушветъ за да не бъде убитъ отъ бой или за да не изгине въ затвора?

Ние имаме само една мечта — свободна Добруджа, и нашата тема на разговоръ е ромънската неправда. Но тука ние сме на едно мѣстие съ плѣня ромънски народъ, съ който сме еднакво подъ гнета на същата олигархия. Всичките националности, дори и ромънската, в Добруджа са въ това отношение солидарни съ насъ.

А вие, г-да отъ „Фарулъ“, не се солидаризирайте съ ромънския народъ и не очаквайте обичъ отъ насъ. За българи, ромъни, турци, руси и всички други отъ Добруджа вие сте чужденците, ние васъ подозираме, оржидията на ромънската олигархия, смутителя на мира, спокойствието и просвѣтата на нашата родна Добруджа.

Timonier.

Три вида правосъдие.

Въ Ромъния, както и въ заетите отъ ромънската войска, области се води една политика на прѣслѣждане противъ всички ония лица, които подъ една или друга форма са проявили нѣкакви симпатии къмъ неприятелѣта на Ромъния, тъй както г. Братияну разбира това, или които са подозрѣни въ подобни симпатии, или които поне не са дали достатъчно доказателства за благонадежностъ.

Но при това стрѣмление да се накажатъ всички „политически провинени лица“ правителството на олигархична Ромъния проявява една пристрастност и неправда, която достига да бъде осъдена и отъ самите ромъни.

Знае се, че партизани на германофилската политика въ Ромъния бѣха г-да Маргиломанъ, Арионъ, покойниятъ Карпъ и други видни политически лица. Следваше послѣ една по-широка група отъ политически личности, които се явиха или като теоретици, като обоснователи на германофилската политика, или заеха високи длѣжности прѣз вѣмето на германската окупация и лаваха сълѣствие на германските власти. Имаше и по-долу отъ тия една по-многобройна категория хора, които, заставащи отъ нуждата да изкаратъ своята прѣхрана, постѣпиха като малки чиновници, прѣводчици, стѣруници въ вѣстници и пр. прѣз вѣме на германската окупация.

Първата категория „прѣстѣпници“ не са били обезпокоени, освѣн съ едно запитване отъ съдебните власти колкото за очите на свѣта. Втората категория бѣха разпитани и прѣдварително задържани, обаче, отведени бѣха въ един отъ най-хубавите букурешки

санаториуми, отъ гдѣто, след като хубаво си поотпочинаха, бѣха освободени. Третата категория са арестувани когато са се достѣпили за тѣхъ и са ги подложили на най-безчовѣчен режимъ. Тѣ са били шедро отрупани съ поругания гладъ, работа, подигравки, разтакание. Един са вече осъдени на по няколко години затворъ, други са подъ съдъ, трети са забравени. Мнозина вече са измрѣли въ затвора.

Въ тая трета категория отъ вѣдни, подозрѣни или неблагонадеждни хора се намиратъ и голѣми брой българи отъ Добруджа, арестувани подъ най-различни поводи, доноси, измислици. Вече мѣсеци отъ ромънската власт вѣстятъ въ Добруджа и за тия наши сънародници още няма правда, няма свобода. Тѣ са отнети отъ семействата си и каквото и да бъде тѣхното обществено положение, подложени са на единъ незаконенъ режимъ на измъчване, поради единствената вина, че са българи.

Нѣма ли най-сетѣ една капка отъ справедливостъ въ страната, която проглуши цѣль свѣтъ съ хвалби, че била огнище на хвалби, на правда, на зачитане меншествата, на толерантност и какво ли не още?

Не си правете иллюзии.

Самъ г. Т. Ионеску е поискалъ да говори само по общите въпроси на мира, но не е можалъ да не признае и той, че има много гнило въ страната. „Когато дойдохъ тука, виждамъ велика Ромъния, но не виждамъ нова Ромъния“.

„Не забравяйте, че имаме въ страната четири милиона граждани, които не са ромъни и не си правятъ иллюзията, че Ромъния ще може да съществува, ако наврѣме не се взематъ мѣрки за да имаме другъ духъ, друга нравственостъ. Знайте едно нѣщо: така не може повече да върви, не си правятъ иллюзии.“

Б. Р. Г-нъ Ионеску иде да потвърди тѣкмо ония наши увѣрения, които ромънскиятъ печатъ до сега отричаше, именно, че ромънската държавна организация, въ която областъ и да се появи, съ своето разложение заразява политическата атмосфера и я прави невъзможна дори за ония маси, за които робството е всмукано въ кръвта. На това се дължи, дѣто даже самите ромъни въ бившите австрийски земи са викнали „аманъ“ отъ своите „освободители“.

Маршътъ съ България и Турция.

Парижъ 1 юли. Съвѣтъ на петимата министри на външните работи на великите сили Америка, Англия, Франция, Италия и Япония ще има днесъ следъ обѣдъ засѣданне, за да установи програмата на прѣдстоящата си работа и да опрѣдѣли процедурата на своите събрания. Така той ще рѣши, дали ще се държатъ протоколи за засѣданията, въ противностъ на това, което ставаше въ Съвѣта на Четиримата, чиито съвѣдания не оставиха никакви официални слѣди. На първо мѣсто, между многото въпроси, поставени на дневенъ редъ за разглеждане въ засѣданията на Петимата, стои опрѣдѣлянето условията за мира съ бившите съюзници на Германия. Мисли се, че финансовите и економическите условия на договора съ Австрия, които са вече опрѣдѣлени отъ редакционния комитетъ, ще могатъ да бъдатъ врѣчени на д-ръ Ренеръ въ Сенъ-Жерменъ къмъ края на седмицата, обаче, следъ това ще трѣбва да се рѣши въпроса за граници въ адриатическите области. Уреждането на бъдещето положение на турската империя е отложено за неопрѣдѣлено вѣме. Най-сетѣ, изработването на условията за мира съ България и Унгария е едва започната.

Le Mouvement Dobroudjain

Bulletin de l'Organisation Dobroudjain en Bulgarie
Paraît le 1er, le 10 et le 20 de chaque mois
Rédaction et Administration place „Tcherni Djamia“
Téléphone 28 368
Abonnements: Bulgarie: 6 mois 9 frs., un an 18 frs.
Etranger: 6 mois 10 frs., un an 20 frs.
Намира се за продажъ при всички вѣстникарски агенции въ Царството. Въ София за продажъ при вѣстникарските будки.
Единъ брой 50 ст.
Приематъ се абонати чрезъ Администрацията, площадъ „Черна Джамия“ 5—София

Животът въ Добруджа.

Разкази на очевидци.

Цоню Костов Станев от село Кюсе Абди, Тутраканско, разказва:

На 20 юни бѣхъ повиканъ въ секцията и арестуванъ заедно съ Иванъ Райковъ — 85-гол., Маринъ Драгановъ — 82-гол., Иванка Петкова — 35-гол. съ дѣте, кърмава 7-мѣсечно, Иванъ Стояновъ — 80-гол., Станевъ Коста — 50-гол., Стою Тодоровъ — 35-гол., Колю Петровъ 50-гол., Кънчо Колевъ — 48 г., Стоянтъ К. Абаджиевъ — 55 год., Ш. Зеки — 40-гол., всички жители отъ с. Кюсе Абди. Биха ме немилостиво съ тогва и три пкти ме заваляха на земята. Започнахъ да викамъ отъ голѣмитъ болки, които едва можахъ да се утратя. За да не викамъ съ сжщата тогва ми запушваха устата и почнаха да ме биятъ съ юмруци по главата; самиятъ шефъ на жандармерията бѣше побойника. Такъвъ бой нанесе на всички арестувани и слѣдъ тоа се закали, че на втория денъ ще ни гори съ огънь за да обадимъ, кой е открадналъ „собственитѣ“ му овци (заграбени отъ българското и турско население). Слѣдъ побоя ни арестуваха въ секцията и сутринята на 21 юни бѣхме освободени отъ неизвѣстни лица българи и турци. Това ни принуди да избѣгаме. Вочю Ангеловъ, 50-годишенъ и Петко Мариновъ, 35-гол., отъ сжщото село сж избѣгали по сжщитѣ причини.

Маринъ Василевъ, отъ гр. Добричъ, земледѣлецъ, 36 гол., напусналъ града на 16 юни, разказва:

На 16 тогва азъ тръгнахъ съ каруцата си за село Малко-Ботево, съ намерение отъ воденицитѣ, които сж на около, да мога да си купя храна. Съ мене тръгнаха четирма души, на които имената не зная, които сжщо търсѣха храна. Всичкитѣ имаха необходимитѣ документи, издадени отъ ромжискитѣ власти. Къмъ 8 часа вечерта стигнахме близо до с. Малко-Ботево. Прѣди обаче да слѣземъ въ селото, изъ засада ни нападнаха четирма жандарми. Провѣриха ни документитѣ, нищо не можахъ да ни кажатъ, защото бѣха редовни. На запитването имъ кѣдѣ отиваме, ние имъ обяснихме, че отиваме до воденицитѣ, за да си купимъ храна. Веднега бѣхме обискирани и всичкитѣ ни пари бѣха взети. На мене вземаха 540 лева, а монѣтѣ пари и тия на другаритѣ вълизаха на сумата 4000 лева. Слѣдъ като ни взеха паритѣ, тѣ взеха да се питатъ какво да ни правятъ и рѣшиха да ни заведатъ на границата и тамъ да ни убиятъ. Кантармитѣ на конетѣ бѣха извадени. Съ тѣхъ вързаха другаритѣ ми, а азъ водѣхъ конетѣ. Жандармитѣ заобиколиха каруцата и съ напълнени пушки ни подкараха къмъ границата. Като наближихме границата, азъ сполучихъ да избѣгамъ, макаръ, че жандармитѣ дадоха по мене повече отъ 20 вистрѣла, безъ да ме ранятъ. Какво стана съ другаритѣ не зная.

Никола Сакеларовъ отъ гр. Добричъ разказва слѣдното:

Въ селото Ерджи, съседно на с. Кокарджа, околня Добришка, по настоящемъ живѣятъ двама ромжии съ семействата си. Прѣзъ врѣме на първата ромжиска окупация на южна Добруджа, тѣ, въ съдружие съ ромжискитѣ чиновници и жандарми, сж тормозели найужасно населението на цѣлата община въ която влиза селото Ерджи. Когато прѣзъ 1916 год. нашитѣ войски освободиха тоя край, тия кождери на българското население избѣгватъ съ ромжискитѣ власти, защото за изжпленията имъ не щѣше да имъ се прости. Сега при повторното окупирание на Добруджа отъ ромжинѣ тѣ се завръщатъ и почватъ да вършатъ това, което сж извършили въ първата окупация. Тѣ сж станали причина да бѣдатъ изжзавани, ограбвани и бити много въ нищо невинни хора и открито и съ задоволство сж заявявали, че додѣто тѣ сж въ това село, нѣма да оставятъ ни единъ българинъ не само въ Ерджи, и другитѣ околня села щѣли да почувствуватъ тѣхната сила. Въ първитѣ дни на мѣсецъ май по тѣхно искане бива уловенъ българинъ Александъръ Тодоровъ, 50 год., по занятие шивачъ, жителъ на село Кокарджа. Прѣзъ врѣме на освобождението той е билъ кметъ въ едно село на Добруджа. Човѣка е

старъ и не се мѣси въ нищо; единичката му вина била тая, че е добъръ българинъ. Отъ дюкяна, слѣдъ като му нанесли единъ съвѣтъ немилостивъ побой, докарватъ го въ село Армутлий, кѣдѣто и азъ бѣхъ. На края на селото той се опитва да се изкубне изъ ноктитѣ на жандармитѣ. Обаче, единѣтъ отъ тѣхъ на име Костика го хваща за ржката, другия Некулае го биеше силно въ гърба. Докаранъ бѣ прѣдъ секцията, отъ кѣдѣто жандарма Некулае взе една пушка и съ най-голѣма сила почна да му нанася удари. Азъ бѣхъ очевидецъ на това. Той падна съ ревъ на земята. Цѣлото село се разтревожи и мнозина почнаха да плачатъ. Изправенъ бѣ отново и сжщия тоя жандармъ, псувайки го най-вулгарно, нанесе му още нѣколко удара съ приклада на пушката и той отново падна на земята. Това всичко стана прѣдъ секцията. Слѣдъ това го закараха въ мазата подъ секцията. Прѣди да влѣзе той се хваща о единъ стѣлбъ, не можеше да се държи на краката си. За да го откопчатъ драмата жандарми го задържаха за мустацитѣ, до като половината останаха въ ржцѣтѣ имъ. На другия денъ до мръкване носи чимовѣ и имъ прави градина. Какво е станало съ него, не зная, защото напуснахъ селото.

Ромжиската валюта.

За подобрѣние на ромжиската валюта специалната комисия, натоварена отъ министерския свѣтъ за проучване и уреждане износа, вноса и въобще на икономическото възстановление, рѣшила е да използва износа на дървенъ материалъ, който има добра цѣна на чуждитѣ пазари.

За тая цѣлъ ще се създаде едно бюро за износъ на дърва, което ще отсѣпва на държавата всичката чужда валюта.

Досега, споредъ доклада направенъ въ тая комисия отъ министра на търговията и индустрията, въ Ромжия били внесени стоки за 500 милиона левъ отъ частни лица, държавата е купила посредствомъ своята комисия за продоволствието въ Парижъ стоки за 600 мил. левъ. Внесенитѣ отъ Америка храни, брашно, кукурузъ, консервирано месо и др. не влизали въ тия суми.

ХРОНИКА

Прѣхраната на гр. Тулча. Споредъ „Универсулъ“, комисията за продоволствувание на градъ Тулча е „намаляла“ цѣната на хлѣбъ на 2 левъ килограмъ, като обаче е спазила досегашната дневна дажба отъ 250 грама на човѣкъ.

Разбойнишки шайки около Бабадагъ. „Универсулъ“ съобщава, че около Бабадагъ ставали много обори и грабежи, авторитѣ на които извършвали нападенията си облѣчени въ ромжиски войнишки дрехи и съ вапсано лице, за да не бѣдатъ познати.

Петнистъ тифъ имало въ много села на окржнитѣ Влашка и Джамбувица.

Обиски въ Силистра. Прѣди мѣсецъ мѣстната полиция въ Силистра, по заповѣдъ на прокурора, обискирала помѣщението на музикакното д-во „Съдянка“ и прибрала всички книжа на д-вото. Сжщата е направила обиски и на члена на сжщото д-во Боянъ Нѣдевъ — жблъкаръ и му задигнала частната кореспонденция.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

Конференцията между Щатитѣ, Англия и Франция.

Парижъ, 1 юли. (Радиотелеграма). В. „Танъ“ обнародва слѣдното съобщение: Макаръ и по този въпросъ да не е обнародвано никакво официално съобщение, ние вѣрваме да знаемъ, че договоритѣ, подписани отъ прѣдседателя

Уилсонъ и г. Лойдъ Жорджъ, съ които се общава съобразжена помощъ отъ страна на Съединенитѣ Щати и Англия въ случай на непрѣдизвикано германско нападение, нѣматъ съвѣтъ еднакво съдържание. Конвенцията, която трѣбва да бѣде ратифицирана отъ Сената на Съединенитѣ Щати, макаръ и да прѣдполага едно подобно задѣлжение отъ страната на Англия, прѣдшества тѣй да се каже конвенцията, която трѣбва да бѣде ратифицирана отъ английския Парламентъ. Съ други думи, камарата на общинитѣ, която трѣбва вече да се занимае съ многобройнитѣ отговорности, които английската империя има въ всички области на свѣта, не ще поеме общащото задѣлжение къмъ Франция безъ да бѣде увѣрена, че сжщата гаранция ще бѣде дадена и отъ Съединенитѣ Щати.

За пострадалиотъ войната.

Парижъ, 1 юли. Министритѣ се събраха въ вторникъ сутринята подъ прѣдседателството на г. Поанкаре въ Елисейския дворецъ. Министърътъ на финанситѣ г. Клоцъ доби отъ свѣта удобрието на единъ проектъ, който скоро ще бѣде внесенъ въ камарата и който прѣдвижда едно специално кредитно учрѣждение за въ полза на пострадалиотъ войната индустриалци и търговци.

Цензурата въ Италия прѣмахната.

Лионъ, 1 юли. (Италиан. радиотелеграма). Държавниятъ вѣстникъ обнародва единъ декретъ, съ който се прѣмахва цензурата въ Италия.

Реформи въ Италия.

Лионъ, 1 юли. Министъръ-прѣдседателтъ г. Нити прие депутатитѣ Турати, Микели и Камера. Той заяви, че приема по принципъ прѣдстоящитѣ избори да станатъ съ листи и по съразмѣрната система. Готви се надлежния законопроектъ.

Франция и Италия.

Лионъ, 1 юли. В. „Танъ“ пише: Г. Титони пристигна въера въ Парижъ начело на новата италианска делегация. Въ французкия политически свѣтъ той намира отъново многобройнитѣ възки, които си бѣше създадъ като посланикъ въ Парижъ. Съ него управлението на италианското министерство на външнитѣ работи се поема отъ опитната ржка на единъ дипломатъ и на единъ реалистъ. Италия току-що подписа договора за мира въ Версайль. Тѣй както броятъ на нейнитѣ жертви и тежестта на нейнитѣ дългове ѝ даватъ право, тя заема мѣсто между петѣт велики сили, които надъ военното поражение на Германия градятъ реда на новия свѣтъ. За сега, освѣтъ Франция, тя остава единичката велика сила на европейския континентъ. Такъвъ пѣтъ е изминатъ отъ лѣтото на 1849 год., когато слѣдъ сражението при Новара Австрия прѣговаряше за миръ въ Милано! Никоя модерна държава не се е издигала съ единъ тѣй бързъ и правиленъ подемъ, както Италия и този 70-годишенъ напредѣкъ общава едно блѣскаво бѣдеше. Обаче, когато италиан. вѣстници разглеждатъ Версайльския миръ и хвърлятъ погледъ върху положението на тѣхното отечество, тѣ проявяватъ безпокойство, което не може да ни очудва. Отъ петѣт велики сили, които се бориха противъ Германия до край, четири знаятъ точно,

какво имъ носи или какво имъ общава мирътъ. За тѣхъ има само една по-значителна несигурност. Това е Сирия, дѣто правата на Франция и интереситѣ на Англия не сж още помирени. А Италия навсѣкѣдѣ и отъ всички страни се вижда обкржжена отъ неизвѣстности. Нито въ Адриатика, нито на Ориента тя знае, какво ще ѝ се падне. Тя прѣсѣтства на взаимнитѣ поздравления, които се размѣнятъ на едно раздаване награди, при което тя не ще получи нищо. Въ всички случаи, когато Италия ще се старае да си осигури едно добро мѣсто подъ слънцето, италианското дѣло ще има подкрѣпата на французкото обществено мнѣние. Г. Титони, който ржководи политиката на своето отечество въ врѣме на кризата прѣзъ 1908 — 1909 год., сигурно е запазилъ способността да гледа на голѣмитѣ въпроси въ тѣхната цѣлостъ, да ги прѣсѣва и да подготвя отдалечъ разрѣшенията. Той несъмнѣно знае, че разнитѣ удовлетворения, на които Италия има право, не трѣбва да се гледатъ като независими едно отъ друго, а като частъ отъ едно цѣло. Вѣроятно, той сжщо така знае, че най-доброто срѣдство за разрѣшенето на една подобна редица отъ въпроси не е да се подигатъ всички и да се оставятъ всички висящи, а да се пристѣпва къмъ тѣхъ по единъ логиченъ редъ, като се започне отъ тѣзи, които се уреждатъ най-лесно и които, веднажъ разрѣшени, даватъ нова опорна точка.

Германия ще изпълни договора.

Карнарвонъ, 1 юли. (Радиотелеграма). Германскитѣ делегати Херманъ Мюлеръ и Белъ сж направили съвѣстно изявление прѣдъ прѣдставителя на „Юнайтедъ Пресъ“. Между другото, тѣ заявили: „Ние подписваме безъ никаква мислена резерва и това, което подписваме, ще го изпълнимъ“. Германскитѣ народъ ще употреби всички срѣдства въ стрѣмленieto си да устои на условията на договора. Ние вѣрваме, че Съглашението, въ името на собствения си интересъ, ще намѣри необходимо да измѣни нѣкои отъ условията на договора, когато види, че е невъзможно тѣхното изпълнение. Ние вѣрваме, че Съглашението не ще настоява за прѣдаването на бившия кайзеръ и на други висши сановници. Централното правителство не ще подпомага никакво нападение срѣщу Польша. Германия ще положи всички усилия, за да се покаже достойна да влѣзе въ Лигата на народитѣ.

Италианската камара.

Римъ, 1 юли. (Радиотелеграма). Вѣстницитѣ съобщаватъ, че министерскитѣ свѣтъ рѣшилъ вчера да се открие Камарата на 3 юли. Правителството рѣшило да внесе тутакси законопроектъ за изборна реформа.

Исканте отъ вѣстникъпродаватѣ вѣстникъ „Добруджа“

Тереза Ракенъ, романъ отъ знаменития френски писателъ Емилъ Зола. Една извънредно покрѣтителна картина на прѣстѣпната любовъ. Издание на „МОДЕРНА БИБЛИОТЕКА“. Продава се въ всички книжарници и будки въ Царството. Цѣна 6 л.

НОВА КНИГА

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ И СЕ ПУСТНА ВЪ ПРОДАЖБА КНИГАТА

„Добруджа въ общия конфликтъ на интереси“

политико-икономически етюдъ.

отъ Д-РЪ П. ВИЧЕВЪ □ □ □ Цѣна 6 лева.

Достави се отъ редакционния комитетъ на Добруджанската организация.

Площадъ „Черна Джамя“, №. 5 — София.

На книжари 20% отстъпка.

Дружествата да съобщатъ, по колко екземпляра ще имъ сж необходими за да имъ се изпратятъ.